

Anul 61

Seria II-a

Nr. 544

ALBINA

REVISTA SAPTĂMÎNALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

Miercuri

28 mai 1958

8 pagini

15 bani

DE ZIUA COPILULUI

In acest an, nu întâmplător, se vor deschide la Viena, de Ziua Internațională a Copilului, lucrările celui de al patrulea Congres al Federației Democratice Internaționale a Femeilor, congres care va strînge la un loc delegate femei din toate țările și continentele. O jumătate din populația globului, reprezentînd femeile, și firește că ele nu vor fi singure în această împrejurare, își vor trimite spre tribuna congresului speranțele într-o viață pașnică și lipsită de griji. Mama tresare la fiecare primejdie care-i amenință copilul. Dintre toate, aceea a războiului îi înnegurează cel mai mult fruntea. Temei puternic să lupte cu toate energiile sale împotriva acestei primejdii.

Ziua Internațională a Copilului, aleasă în chiar momentul cînd biruie pe deplin primăvara, este așa cum o arată numele, o sărbătoare a copiilor din toată lumea. Și totuși, cu puțin înaintea acestei zile, un școlar din Germania Occidentală, maturizat de suferință, scria într-o compunere tristă mărturisire a însăși generației sale: „De ce să fiu cumsecade și cinstit?... nu mai cred în nimic. Mai bine ar fi să mor“... Poate că a auzit cuvintele acestea în casă și le-a ales ca mijloc de exprimare pentru ceea ce simțea el. Neîndoios, că guvernul de la Bonn, care reînarmează febril țara pe spînarea populației muncitoare, a iscat astfel de discuții în multe familii germane.

Nu numai azi, ci totdeauna, ne-am gîndit la copiii aceștia. La cei aproape 100.000 de copii părăsiți și fără adăpost din Turcia, la cei 3.600.000 de copilași din centrele industriale ale R.F. Germane, care în lipsă de cămine hălăduiesc ziua întreagă pe stradă, cu cheia locuinței legată de gît, la copiii „marfă vie“ vinduți de părinții care nu-i mai pot hrăni. (În Japonia un ciine de lux se vinde cu 50 de dolari, iar o fetiță cu 22 dolari).

La noi, ca în toate țările lagărului socialist, ocrotirea și educarea copilului este o problemă de stat. Partidul și guvernul nu socoteste prea mare nici un sacrificiu menit să contribuie la educarea tinerei generații. Aceasta începe să se exercite din clipele cînd copilul nici n-a văzut încă lumina zilei, prin drepturile acordate viitoarei mame. Cîstînd numele de mamă făuritoare a cetățeanului de mîine, guvernul nostru a acordat „Medalia Maternității“, „Gloria Maternă“ și ordinul „Mamă Eroină“, unui număr de 64.000 de mame. Să ne gîndim că deținem în trecut recordul mondial la mortalitatea infantilă, că azi pentru viața copilului luptă o armată de medici și cadre sanitare și ne vom da seama de drumul străbătut între anii 1951—1955 statul a acordat ajutor familial de stat în valoare de sute de milioane de lei. Există o vastă rețea de instituții pentru copii (numai creșe și cămine sînt peste 6.600) care cuprinde toată țara.

Dascălii de țară străbat coclaurii și aduc la școală pe copilul pădurarului și al ciobanului. „Nici un sat fără școală, nici un copil de vîrstă școlară în afara școlii“ — iată formularea înaltului comandament al celor care instruiesc tinăra generație. 1.870.000 de elevi sînt cuorinși astăzi în învățămîntul elementar și mediu, cifră nemaiîntîlnită în trecut. În anii puterii populare s-au tipărit pentru copii și tineret peste 49 milioane de exemplare de cărți.

Acestea și alte măsuri sînt menite să asigure creșterea unei generații sănătoase și culte, cu frumoase însușiri morale, în puține cuvinte, omul societății de mîine.

Cei care înlăptuiesc această sarcină nobilă sînt familia și școala. În această „Zi a copilului“ părinții și dascălii deopotrivă își fac un examen de conștiință. E îmbucurător bilanțul pentru cei care înțeleg rosturile muncii de educație și o desfășoară cu pasiune și abnegație.

Să facem din copil oameni viguroși la trup și suflet, înarmați împotriva greutăților, insuflețiți de dragostea de muncă și adevăr, însetați de cultură, cu puterea de a se dărui înaltelor interese ale patriei, cu simț de răspundere față de familie și societate. Ei vor trăi o epocă măreață care pretinde oameni pe măsură.

Viața copiilor are un scut puternic. Este voiața milioanei de oameni, mame și tați, acțiunea lor unită, care dă un avertisment solemn amatorilor de război atomic. Recentă hotărîre a U.R.S.S. privind încetarea unilaterală a experiențelor cu arme nucleare urmărește în primul rînd scopul profund umanitar, al apărării copiilor de efectele groaznice ale radiațiilor. Opinia publică mondială a sprijinit cu un entuziasm uriaș această hotărîre istorică. În mîntea oamenilor a stărui atunci și grija pentru viitorul copilului, continuatorul și păstrătorul de mîine al celor mai frumoase tradiții și bunuri ale civilizației. Pentru ca acestea să se afle în mîini bune, să ne aplecăm cu nesfîrșită atenție asupra celui mai scump simbol al vieții, copilul.

SĂ RÎDĂ ÎN FIECARE GEAM O FLOARE!

De cînd ai apărut în viața noastră
Fetița mea zgloble și senină,
Mai cald e-n jur și casa e mai plină
Și sînt geloase florile din gîastră.

Tu rîzi, zbuclînd în triluri cristaline,
Tu nu cunoști ce-i grija și nici teama;
Că azi, păpușa, tata și cu mama
Întregul univers sînt pentru tine.

Cu glas silos mă-ntrebi ades în șoapte
De ce mi-s dragi hulubli albi cînd zboară,
De ce mă-ncîntă joaca ta sprînțară
Și uneori... fumez în miez de noapte.

Tu încă nu cunoști, fetița noastră,
Că nu-s păpuși în preajmă doar și glume,
Că nu sînt numai oameni buni pe lume
Și nu ridă flori în flece țereastră.

De-aceea, vezi, ne fură-adesea gîndul
Și grijele ades ne dau tîrcoale;
De-aceea, cînd din somn prind să ne scoale
Veghem la căpătîlul tău cu rîsul.

Ca tu să te ridici și să crești mare;
Ca țincii toți în liniște și pace
Să cînte, și să zburde, și să joace,
Și-n fiecare geam să rid-o floare!

Petre Popa

PE LOTURILE DEMONSTRATIVE

ale cercurilor agrotehnice

În urma Consfăturii de la Constanța, activitatea practică pe loturile demonstrative ale cercurilor agrotehnice de la sate, capătă o importanță și mai mare. Folosirea acestor loturi ca mijloace în munca de răspândire a cunoștințelor de tehnică agricolă la sate, în scopul creșterii producției la hectar și a obținerii unui belșug de produse agricole, constituie una din sarcinile de seamă ale căminelor culturale, caselor raionale de cultură și colturilor roșii din gospodăriile agricole colective.

Pornind de la rolul deosebit pe care îl au loturile demonstrative în ridicarea agriculturii satului, îndată după consfățuirea de la Constanța, secția de învățămînt și cultură a sfatului popular regional Bacău, în colaborare cu secția agricolă și cu comitetul regional U.T.M. a trecut la organizarea pe plan regional a unui schimb de experiență pe tema: „Să dezvoltăm activitatea practică pe loturile demonstrative de la sate”, la care au participat aproape 40 de profesori de științele naturii, lectori ai cercurilor agrotehnice și conducători ai cercurilor micilor naturaliști.

Schimbul de experiență a avut loc în comuna Cirligi, raionul Roman, unde funcționează cel mai bun cerc agrotehnic și cel mai bun cerc al micilor naturaliști din regiune.

Activitatea bogată a profesorului

Rimbu și rezultatele frumoase obținute pe loturile demonstrative din sat se datoresc într-o bună măsură și legăturilor de colaborare pe care și le-a creat cu stațiunea experimentală agricolă Roman, cu Stațiunea experimentală agricolă din Tg. Frumos și cu I.C.A.R. București.

În cadrul acestui schimb de experiență, profesorul Rimbu a prezentat referatul „Activitatea practică desfășurată pe loturile demonstrative, școlar și al cercului agrotehnic”. Din cuprinsul referatului a reieșit imbinarea activității practice duse pe lotul experimental școlar cu cea de pe lotul demonstrativ al cercului agrotehnic și extinderea acestei activități în mijlocul sâtenilor. Nu de puține ori, după ce se ținea o conferință agricolă la căminul cultural, profesorul Rimbu se îndrepta cu toți ascultătorii spre cele două loturi demonstrative unde, practic, oamenii se convingeau de justetea celor spuse în conferință.

Despre rezultatele obținute pe loturile demonstrative din Cirligi am putut să ne convingem și noi participanții la schimbul de experiență.

Cele văzute de noi și cele spuse de profesorul Rimbu în legătură cu rezultatele practice obținute în anul 1957 pe lotul demonstrativ, s-ar putea exemplifica astfel: (cultura experimentală, grul).

EXPERIENȚA	(METODE)	PRODUCȚIA
Influența îngrășămîntului:	— îngrăș. complex	4.800 kg/ha
	— neîngrășat	3.000 kg/ha
— influența timpului de însămînțat:	semănat	
	17. IX.	4.650 kg/ha
— însămînțarea	21. XI.	3.400 kg/ha
	cruciș	3.520 kg/ha
— pregătirea solului: (arături)	împrăștiere	3.000 kg/ha
	adîncă	4.300 kg/ha
	superficial	3.600 kg/ha

Și așa s-ar putea continua și cu celelalte culturi de pe loturile experimentale din Cirligi.

Rezultatele obținute pe cele două loturi demonstrative au avut o mare influență și asupra agriculturii satului, asupra creșterii producției agricole la hectar. Majoritatea membrilor cercului agrotehnic și-au făcut loturi demonstrative pe terenurile lor proprii pe care le lucrează după metodele agrotehnice însușite la cursurile teoretice și la aplicațiile practice ale cercului agrotehnic.

Astfel, țărănul muncitor Alecu Bărboi, membru al cercului agrotehnic, a obținut pe lotul său demonstrativ, în suprafață de 500 metri pătrați, 10.000 kg. porumb hibrid la hectar, iar țărănul muncitor Costică Pricopie pe lotul său demonstrativ în suprafață de 1.000 metri pătrați, 8.000 kg. porumb la hectar. De asemenea și alți membri ai cercului agrotehnic, au obținut pe loturile lor demonstrative producții mult mai mari decât ale celorlalți țărani muncitori.

Schimbul de experiență din comuna Cirligi a constituit însă și un bun mijloc de cunoaștere a activității practice și a rezultatelor obținute pe loturile demonstrative ale altor aproape 40 de cercuri agrotehnice, ai căror lectori erau de față. Mulți dintre ei au luat cuvîntul arătînd că, în ultima vreme, majoritatea membrilor cercurilor agrotehnice și-au făcut loturi demonstrative pe terenurile lor proprii, trecînd la aplicarea în practică a cunoștințelor agricole însușite în cursul iernii. În comuna Lehancea, raionul Zeletin, unii cursanți și-au făcut în această primăvară răsăd-nițe calde, iar membrii cercului agricol din comuna Doljești, raionul Roman, au efectuat, tot în acest timp, lucrările de întreținere a pomilor după metode agrotehnice avansate, făcînd din livezile lor adevărate loturi demonstrative pentru sat.

Din discuțiile purtate la schimbul de experiență de la Cirligi a ieșit în evidență un lucru deosebit de important și anume: activitatea practică de pe loturile demonstrative are o puternică influență asupra creșterii sectorului socialist în agricultura comunelor respective. Din cei 25 de membri ai cercului agrotehnic din Doljești, 22 sînt azi în întovărășire, iar 3 în gospodăria colectivă; iar din cei 19 membri ai cercului agrotehnic din Traian-Bușuși, 15 sînt întovărășiți.

În perioada actuală cercurile agrotehnice trebuie să țină cu regularitate lecții și aplicații practice cu cursanții pe loturile demonstrative ale cercurilor sau

ale membrilor acestora sub îndrumarea permanentă a lectorilor.

Trebuie să folosim în această muncă de răspîndire a cunoștințelor agricole pe cei mai buni cursanți cu cele mai bune loturi demonstrative, care pot da dovezi concrete în această direcție celorlalți țărani muncitori din sat.

Convingerea țăranilor muncitori asupra superiorității agriculturii socialiste și cointeresarea lor în aplicarea metodelor agrotehnice avansate, se poate face în primul rînd pe calea exemplificării concrete.

Nicolae Nistor

În cadrul festivalului bienal de teatru „I. L. Caragiale” echipa căminului cultural din comuna Mărcănești, raionul Pitești, a prezentat piesa „Răsfațaii” de Silvia Andreișcu și Th. Mănescu. În fotografie: o scenă din piesă.

„Cîntînd Ca o fază” INTERCOMUNALĂ

Numeroase afișe mari, multicolore, puse pe ușițele Sebișului anunțau pentru duminică la orele două după-amiază, faza intercomunală a Festivalului bienal de teatru „I. L. Caragiale”, cu participarea echipelor din Sic, Birsa, Cărand și a echipei gazdă.

Spectatorii veniți la ora fixată au aflat cu surprindere că din motive de organizare (trebuie citit dezorganizare), echipa din Sic tocmai terminase spectacolul cu piesa „Bărbatul fără opinci”. Adevărul este însă că prea mult nu au avut de pierdut spectatorii. Artiștii amatori din Sic (instructor învîțătorul Ion Lazureanu), au prezentat un spectacol nepus la punct, netn-cheag. Interpretii, în momentul cînd vorbeau se plimbau fără rost pe scenă, iar mimica și gesturile erau cu totul nejustificate.

Toate acestea puteau fi îndreptate printr-o mai atentă îndrumare a artiștilor amatori. Munca artistică superficială desfășurată în comuna Sic este dovedită și de proasta repartitie a rolurilor. Mihăiță, copilul din piesă, a fost interpretat de un flăcău trecut de 20 de ani. Știi cîți ani are baba Dochia în piesă? 60—70 vești spune dumneavoastră, că doar de aceea i se spune babă. Ei bine, în realitate interpreta rolului, care a apărut pe scenă nema-chiată, avea... 12 anișori.

Pentru îndreptarea acestor greșeli, membrii echipei au primit prețioase îndrumări din partea juriului și în special a inspectorului secției de învățămînt și cultură, tov. Constantin V. Neață.

Am vorbit pînă acum de două echipe din cele patru anunțate mai sus. Ne vom opri aici. Din păcate nu putem spune nimic despre echipele de teatru din Cărand și Birsa, deoarece acestea nici nu s-au prezentat la concurs.

Afișele anunțau o mare dispută cu prilejul acestei faze intercomunale. Dar marea bădălie s-a dovedit a fi lipsită de combatanți. Așa că echipa de teatru a căminului cultural din Sebiș a obținut dreptul de a participa la faza raională.

Este de dorit ca secția de învățămînt și cultură a sfatului popular raional să dea mai multă atenție decît pînă acum, Festivalului bienal de teatru. Secția are datoria să îndrume pregătirea echipelor și să asigure participarea lor pentru ca faza pe raion să se desfășoare în bune condițiuni.

A. Croitoru

CÎNTECUL TINERETII

Iliuță Oprea s-a oprit din fugă. Cea care l-a oprit, mătușa Floarea, l-a întrebat mirată:

— Da' ce-i cu tine, mă Iliuță? Parc-ai căzut într-o varniță.

— N-am căzut, mătușă Floare, m-am stropit la cămin. Văruim sala cea mare, c-avem duminică serbare. Acum mă duc acasă, s-aduc o bidinea, că e mare zor — mai zise băiatul și porni glonț.

În dreptul școlii, mătușa Floarea stătu o clipă pe gînduri, apoi porni spre cămin. Intră în sala mare și fără să spuie o vorbă, după ce lăsă lîngă ușă sticla cu gaz, înaintă cu pașii mărunți către mijlocul sălii, privind pereții și tavanul. Apoi, după ce învîrti cu un băț varul din ciubăr, își luă sticla de gaz și plecă.

Victoriaș Dănilă, un flăcău care văruia un perete, sări jos de pe masa pe care era urcat, puse bidinea în locul unde își pusese mătușa Floarea sticla cu gaz și făcu câțiva pași mărunți prin sală, clătînd mereu capul. Mestecă apoi în varul din ciubăr și porni spre ușă regegeri, imitînd-o pe mătușa Floarea atît de bine, încît băieții și fetele care erau în sală au izbucnit în hohote de ris, bătînd din palme.

— Degeaba rideți voi de mătușa Floarea. Dacă nu-i place ei cum văruim, apoi să știți că nu facem bună treabă. Ea e tare meșteră. A făcut casa lui Gogu Vătafu ca paharul. Nu-i vorbă, că mătușa Floarea n-a pus mîna pe bidinea pînă nu i-a pus Gogu Vătafu sutana palmei, — a zis un flăcău care era plin de var din cap pînă-n picioare.

— Dacă-i așa, măi Dane, hai să strîngem și noi două sute de lei și s-o chemăm pe mătușa Floarea să ne văruiască sala, zise Victoriaș Dănilă.

Tocmai în clipa aceea însă intră mătușa Floarea. Era îmbrăcată cu o bluză peticită, cu o fustă întoarsă pe dos și pe cap c-o basma spălăcită.

— Cine-i mai mare, aici la voi? — întrebă ea pe băieții și fetele care se strînseseră în jurul ei.

— El e! — zise Dan, arătîndu-l pe șeful brigăzii artistice, pe Victoriaș Dănilă.

— Atunci, am să vorbesc cu tine, îi zise. Uite, am venit să văruiesc eu căminul, că voi îl mocirliți și e mai mare rușinea, dacă vine cineva străin pe aici.

— Și cîl ne iei pentru văruit, mătușă Floare? — întrebă Victoriaș.

Mătușa Floarea izbucni în ris. Ridea de se prăpădea.

— Bani, se miră ea, nu vreau nici un ban, că doar căminul e și al meu. La autoimpunere am dat și eu 60 de lei.

Apoi, ca și cînd și-ar fi adus aminte de ceva, zise tare grăbită:

— Hai, ce mai stați, că n-au cînd se usca pereții!

Băieții și fetele s-au împrăștiat ca potîrnichile și treaba a început cu înfrigurare. Sută sus pe o masă, mătușa Floarea minuia bidinea cu atîta meșteșug, că băieții și fetele nu se mai săturau uitîndu-se la ea.

În trei zile, sala căminului era oglindă. În prima duminică, la serbare, pe un scaun, era pus un carton pe care scria „ocupat”.

— Trebuie să fie păstrat pentru cineva de la raion, a șoptit femeia lui Gogu Zamfir către bărbatu-su.

Dar nu mică i-a fost mirarea cînd a văzut că pe scaunul „ocupat” se așează mătușa Floarea.

Corul echipei a cîntat „Cîntecul tinereții”. Dirijorul, un flăcău oacheș și cu fața numai zîmbet, după ce termină se întoarse către sală și-i făcu cu ochiul mătușei Floarea ca și cînd i-ar fi spus: „Ți-a plăcut, mătușă Floare? Pentru mătă l-am cîntat!”

Mătușei Floarea nu-i prea venea la socoteală. Prea multă lume se uita la ea. Se făcuse mică de tot, acolo în scaunul ei, din primul rînd, și tăcea chitic.

„Venise primăvara. Mătușa Floarea mătura prin ogradă, cînd vecinul ei Tănase Busuoc îi spuse că unii au intrat cu plugurile în ogorul ei de pe Rădușca și-l ară. Speriată, fără să mai încue ușa, mătușa Floarea trecu desculță pîrîul și de-a dreptul prin zăvoi, cît ai bate din palme, a și apărut în capul ogorului. Rămase mută privind ca prin ceață cele două pluguri, care se apropiau. Ea nu putu deluși chipurile celor care arau, decît atunci cînd se opriră lîngă ea.

— Hai noroc! mătușă Floare, — vezi că nu te-am uitat? Ți-am arat noi ogorul, iar mîine îți-l semănăm. Știam că n-are cine să îți-l lucreze, zise Victoriaș Dănilă, punînd o mîna pe umărul mătușei Floarea.

Ion Terbescu

O plantă aducătoare de mari venituri: **INUL**

Deunăzi, treburile m-au purtat prin raionul Rupea. Într-o comună, Căta, la numărul 109, l-am cunoscut pe Gh. Sasu, care îmi arăta, întâmplător, de unde și-a scos în anul trecut venituri mari. Printre alte culturi, parte contractate cu statul, parte păstrate să și le vîndă pe piața neorganizată, mi-a sărit în ochi o cifră: 3.870 lei obținuți din vânzarea a 2.847 kg. tulpini de in cultivat pe o suprafață de 0,30 hectare. (Deci aproape 12.000 lei la hectar).

Un alt cultivator de in, Vasile Bărgăuanu din comuna Dacia, raionul Rupea, a primit 5.500 lei pentru o producție de 3.351 kg. tulpini de in recoltate de pe o suprafață de 0,50 hectare.

De multă vreme tot voiam să ajung prin Homorod, la gospodăria colectivă „1 Mai”. Buni gospodari homorodeni, vorba ceea, știu a scoate bani și din piatră seacă. Nu mică mi-a fost mirarea cînd, interesîndu-mă care au fost culturile cele mai bănoase din anul trecut, am aflat în primul rînd recolta de in. De pe șapte hectare, colectivștii din Homorod au obținut o recoltă de 19.635 kg. tulpini pentru care au primit suma de 33.228 lei.

Cel dintîi drum spre industrializare

Gospodinele torc inul în casă, cu furca în brîu și fusul învîrtit fără hodină. Pe urmă țes la războaie de mină ștergare ori pînzeturi care uimesc prin rezistența și frumusețea lor.

Dar omul, stăpîn pe tehnica înaintată, i-a croit inului și alt făgaș pe drumul prefacerii lui în produse de larg consum.

O seamă de topitorii ca cea din Albești și Ițcani sau Joseni în Regiunea Autonomă Maghiară, ori lingă Ploști la Prahova Nouă, Mangalia sau Reci în Făgăraș, îl topesc, îl melitează și-l prefac în fuioare. Pe urmă, împachetate cu grijă, fuioarele de in pornesc către acel complicat și iscusit proces de prefacere, în torcătorii și țesătorii pentru a ajunge, prin grija omului, a specialiștilor, să concureze cu mulți sorți de izbîndă, pe piață, alături de țesăturile cele mai fine din bumbac, mătase ori perlon.

Ele, simple țesături de in.

Artiștii prelucrării firului de in

Producătorii de in din toate colțurile țării n-au de unde ști că fuioarele plantelor cultivate de ei stau stivă, așteptîndu-și rîndul, în fața unui bărbat care nu are nimio

extraordinar în el. Emanoil Diaconescu, muncitor la fabrica „Trainica” din Brănești, își are faima doar de a fi cel dintîi muncitor industrial de aici care croiește drum inului în complicatul proces de fabricație. Cu mișcări iuți și precise el desface mănunchiurile de fuioare la o greutate stabilită și le împinge apoi spre mașina de pieptănat. Urișa mașinii clăntăne și geme sub supravegherea muncitorilor Ion Bucur și Ion Buică, și slobozește prin celălalt capăt fibre curățate de pusderii și așezate după lungime. Se pregătește astfel hrana mașinii „puitoare”. Aici, o fetișcană abia ieșită de pe băncile școlii profesionale, pe nume Elena Handrea, supraveghează transformarea materialului fibros într-o bandă continuă, care este petrecută apoi prin laminor pentru subțiere și curățire de orice corpuri străine. S-ar putea spune că finetea firului de in se hotărăște aci în uriașul laminor și sub veghea continuă a muncitorilor Traian Dinu și Vasile Ilioiu, ei înșiși, în particular și în timpul liber, producători de in pe mici petice de pămînt în comunele Vulcana și respectiv Șerbănești, unde locuiesc.

Mașina „Fleyer”, peste care stăpînesc gureșe și vesele muncitoarele Maria Lazăr și Aurelia Iugulescu, îndeplinește misiunea de „semitoarcare” adică o toarcere redusă a firului pentru a-l face rezistent la tragerea lui pe mosor în rastelul mașinii de tors final.

Trecut printr-o baie de apă fierbinte, firul este tors umed cu o iuteală amețitoare pe moșoarele care poartă garanția calității, deoarece muncitoarele Ispas Elena și Valeria Vlad, nu îngăduie nici un mosor să treacă spre uscătorie, dacă firul este rupt de undeva.

Șeful producției de la torcătorie de in și cîneapă „Trainica”, inginerul Marin Rădulescu, un inimos și pasionat prelucrător de in, îmi arată cu îndreptățită mîndrie teancurile de mostre, țesături din in. Sînt aici, țesute la mașinele „Jaquard” minunate fețe de mese, olandine pentru lenjerii, stofulițe de damă și pentru haine bărbătești de vară, materiale pentru hanorace, pînze pentru vecele corăbiilor, prelate pentru corturi, pînze sidile pentru strecurători și filtre... Nenumărate sortimente de țesături neașteptate și neîntrecute în trăinicie și frumusețe, toate realizate din această cultură care se numește INUL, și care trebuie să cîștige cît mai mult teren din suprafețele cultivate cu plante industriale.

Gh. Florescu

Sporirea producției la hectar este una din grijile de seamă ale colectivștilor din comuna Acățari, raionul Tg. Mureș. În urma harnacilor colectivștii griul răsulă nșurat, fiind curățat de buruieni.

La TOPRAISAR

în aceste zile...

Pe partea dreaptă a șoselei, cît vezi cu ochii, pînă la linia orizontului se întinde ogorul fără haturi al gospodăriei colective din Topraisar. Te impresionează întinderea nesfîrșită ce pare o mare verde, cu valuri răscolite la fiecare adiere de vînt. Scăldat de ploii, mîngiat de vînt și de razele fierbinții ale soarelui, griul gospodăriei a crescut frumos, răsplîndî din plin munca colectivștilor. Aici, la marginea ogorului, i-am întîlnit într-o zi pe inginerul Mihai Utureanu și pe Ionuș Căial, președintele gospodăriei colective. Aplecați, cercetînd cu atenție lanul. După binețele obișnuite, discuția a început simplu:

— Griul ne-a dat multă bătaie de cap — spunea președintele. — Doar nu-i ușor să îngrijești o mie de hectare. Astă primăvară l-am îngrișat cu superfosfat. Mai tirziu ne-am pomenit cu un atac al gîndacului ghebos, de care am scăpat cu greutate. Și cînd s-a desprimăvărat de-a binelea, buruienile. De ele scăpăm noi ușor, că aproape am și terminat plivitul chimic.

— După cum arată, cred că o să aveți recoltă bună.

— Așa credem și noi.

— Dar celelalte culturi?

— Veniți să le vedeți. — A-veți doar ce vedea.

Intr-adevăr, e o incintă care să privești ogoarele colectivștilor din Topraisar. Celor 165 hectare cultivate cu floarea soarelui li s-a dat o prașilă oarbă, pentru distrugerea buruienilor. La fel celor 720 hectare porumb. Prașila a doua este terminată la floarea soarelui și aproape terminată la porumb.

Lucrările de întreținere a viei și livezii sînt gata de mult. Dar munca harnacilor colectivștii din Topraisar nu se oprește aici. O dată cu terminarea celei de a doua prașile, ei vor începe copilitul la porumb și floarea soarelui. Tot atunci vor executa rîritul și prașila a treia.

— Am hotărît să polenizăm artificial porumbul și floarea soarelui — mă lămurește inginerul Utureanu.

— Dar despre participarea la muncă a colectivștilor ce aveți de spus?

— Am fi reușit noi să terminăm lucrările pe 3.000 hectare dacă n-ar fi venit toți colectivștii la muncă? Încă de anul trecut am hotărît să dăm avansuri bănești lunare; cite

5 lei la fiecare zi-muncă. Avem doar de unde: grădina de legume și sectorul zootehnic ne aduc venituri tot timpul. Asta a făcut să nu mai lipsească nimeni de la muncă.

M-am interesat apoi despre felul cum a fost organizată munca pentru campania de primăvară. Am aflat astfel că gospodăria are 4 brigăzi de cîmp împărțite în cîte 4 echipe permanente. În acest an se va organiza la Topraisar pentru prima oară retribuția suplimentară. De aceea, fiecărei echipe i s-au repartizat suprafețe de culturi. Munca echipei este înregistrată separat, încît la toamnă împărțirea produselor se va face după producția pe care o va obține fiecare.

— Sîntem gata și cu repararea mașinilor pentru recoltare — vorbi președintele. — Săptămîna viitoare începem recoltarea rapiței și apoi toate vin în șir una după alta. De asta ne-am și grăbit cu reparatiile.

Colectivștii din Topraisar, regiunea Constanța, și-au luat angajamentul la Consfătuirea de la Constanța, că vor realiza producții mari la toate culturile: 1.800 kg. griu, 3.000 kg. porumb, 1.200 kg. floarea soarelui la fiecare hectar. Pentru îndeplinirea acestui angajament, ei au pornit la muncă cu toate forțele. Și roadele muncii încep să se arate...

Ing. Maria Bogdan

La prașit

Drumul dinspre gara Zlătunaia către comuna Albești, regiunea Suceava, urcă încovoindu-se printre grădini de pruni. Dinspre deal se aud păcănituri de motoare. Mă apropiu de tarlaua întinsă a gospodăriei agricole de stat din Albești.

Dintr-o șaretă trasă de un cal, la capul locului coboară un om înalt, pușin adus de spate. Facem cunoștință și aflu că este tovarășul Mihai Țupa, mecanicul șef al gospodăriei.

— Aici, îmi arată mecanicul șef, am semănat porumbul ceva mai tirziu. Dar iată ce buruiană a răsărit. De aceea, băiețiiăștia doi, Gheorghe Mirar și Vasile Ailoaie lucrează cu sapa rotativă mai la suprafață. Au viteză de lucru mai mare. Cam 20 de hectare pe zi, de tractor. Dincolo, unde porumbul însămințat la vreme a crescut mărișor, lucrează cu cultivatoare suspendate tractoriștii Costache Aconstanlinei și Gheorghe Tămbruș. Fiecare în parte face cam cîte 10 hectare pe zi.

Privesc în depărtare. Sînt aci peste 550 de hectare semădate cu porumb. În alți ani trebuiau la prașit multe brațe de muncă. Și, firește, multă cheltuială de timp, de muncă și de bani.

Îl întreb cîți oameni ar fi trebuit să lucreze aci cu sapele ca să prașească cele 550 de hectare cu porumb.

Insoțitorul meu se gîndește cîteva clipe, apoi îmi răspunde.

— Mulți, foarte mulți. Fă-

ceți socoteala și dumneavoastră: un om poate prași cu sapa cel mult un sfert de pogon într-o zi. La hectar ar trebui deci opt oameni. Dacă ar fi vorba să se facă cele două prașile într-o singură săptămînă, cum am hotărît noi, am fi avut nevoie de cel puțin cîteva mii de bărbați și femei... Or, cu mașinile sîntem de acum la a doua prașilă. Cu cele două sape rotative în cîteva zile au și fost prașite 300 de hectare. Iar după ele au intrat tractoarele prevăzute cu cultivatoare suspendate, care fac al doilea prașit. Au dat și ele gata vreo 60 de hectare.

În drum se opriseră cîteva țărani întovărășiți din Albești. Priveau spre tarlaua unde mașinile tăiau cu repeziune și precizie buruienile. Discutau aprins. Nu încheiaseră din vreme contract cu S.M.T. pentru a-și prași porumbul cu mașinile și acum le părea rău. Văzînd însă cît de bine și de repede prașesc mecanizatorii de la gospodăria agricolă de stat, hotărîră să meargă de îndată la S.M.T. pentru a încheia contract și a cere două tractoare cu cultivatoare suspendate care să le prașească și suta lor de hectare pusă cu păpușoi. Socoteala era limpede: în timp ce tractoarele ar fi prașit porumbul, ei, întovărășiții, și-ar fi putut vedea de grădina de zarzavat, ale cărei lucrări au suferă amîinare.

Al. Raicu

Pe tarlaua întovărășirii agricole din satul Roșița, comuna Ploștina, regiunea Craiova, munca se face laolaltă. Iată-l pe întovărășit grăbind terminarea prașilei a I-a la porumb.

ȘCOALA ȘI CĂMINUL CULTURAL

În fiecare sat există două școli. — imi spunea cindva Valentin Pop din Morlaca, — școala elementară a celor tineri și școala părinților, care nu poate fi alta decît căminul cultural, biblioteca satească, colțul roșu etc.

Viața culturală a satului se naște și trăiește prin aceste așezăminte revoluționare în fapt, pentru că ele trezesc și mișcă înainte gîndirea oamenilor, de la cel mai mic pînă la cel mai în vîrstă, și-i îndeamnă către fapte eroice, potrivit zilelor de mari transformări pe care le trăim. De aceea, partidul și guvernul ne-au dat în fiecare comună cel puțin o școală și un învățător care poartă lumina învățurii și chemarea spre o viață nouă.

A existat și există o preocupare serioasă pentru asigurarea bazei materiale a învățămîntului și culturii. Astfel, numai pentru învățămîntul de cultură generală în perioada anilor 1951-1957 s-au construit peste 5.000 de săli de clase din care 2.000 din fondul centralizat, iar restul prin contribuția voluntară a cetățenilor. În ultimii ani s-au realizat peste 1.900 de construcții noi sau amenajări de localuri de cămine culturale și case rationale de cultură, cea mai mare parte din ele prin contribuție voluntară.

E desigur o mare satisfacție să vezi, cînd treci prin sate, copii și ovinind buchiile cărții într-o clădire înaltă, cu ferestre largi și încăperi mari sau oameni pășind în cite un cămin cultural imbiator, cu săli spațioase și cu tot dichisul, așa cum le stă bine unor gospodari care știu prețului unei vieți de omenie.

Dar o să întrebați: cine să ridice școlile cele înalte și căminele culturale chipeșe? Cine gîndește pripit va zice: statul, statul să le ridice. Ce ne privește pe noi?

Cine știe însă că statul sintem noi (și cine nu știe aceasta astăzi?), cine știe că clasa muncitoare și țărîimea muncitoare țin în mîini puterea de stat, cine știe că gospodăria satului e însăși gospodăria noastră, acela nu va șovăi să pună altfel de întrebări și să dea altfel de răspunsuri. Măi Gheorghe, măi Ichi-

me, tu Lisaveto, oare n-am putea noi înălța o altă școală, oare n-am fi vrednici să avem un cămin cultural mai acatării?... Ne-o ajuta și statul popular, că tot noi sintem și acolo, dar noi oare n-am putea pune mîni de la mîna și umăr la umăr, cu carul, cu roaba, cu sapa, cu brațele noastre, învățate cu munca, să ridicăm într-o vară sau doua, pentru copiii noștri și pentru copiii copiilor noștri o școală care să fie cîntecul satului și mîndria copiilor care învață în ea?

Sau: n-am fi noi vrednici să înălțăm un cămin cultural în care obșteea satului să se adune pentru a citi un ziar, o carte, pentru a vedea un film sau auzi radio, pentru a asculta pe un om mai învățat decît noi vorbindu-ne de cite sînt în lumea cea largă și mai ales de ce ne poate tolosi în munca noastră?

Firește că vom putea și vom fi vrednici că doar sintem oameni unu' și unul și toți împreună însemnăm o forță careia nimic și nimeni nu-i poate sta împotrivă. Să ne organizăm, să ne legatim și să începem chiar de azi, pentru că nu-i deșartă vorba din bătrîni că „ce poți face azi, nu lăsa pe mine!”

Cine-i om între oameni și merge cu toată obșteea înainte nu se va împiedeca de o așchie de vorbă, ci își va încorda puterile și va pune umărul, pentru că tot ce se face, pentru binele poporului se face. Orice străin care ne va călca satul va vedea aceste podobe ale satului, va înțelege că trece printr-un sat de oameni cu multă simțire, strîns uniți și cu multă chibzuială întru cele bune.

Fără îndoială că o dată clădite, atît școala cît și căminul cultural își îndeplinesc rolul căruia sint menite, nu mai dacă între zidurile lor freamătă o viață plină de învățatură, de activitate dusă pe linia năzuințelor noastre pentru un viitor tot mai bun. Din ele trebuie să iasă omul crescut în ființa lui și legat, prin educația pe care o primește, de munca și realizările întregului popor muncitor.

Petre Drăgoiescu

președintele Consiliului Superior al Școlilor

Copilărie fericită

La o grădiniță de copii din comuna Ideciu de Sus, Regiunea Autonomă Maghiară, educatoarea Elisabeta Ignătescu în mijlocul copiilor colectivștilor...

Așa-i spun colectivștii din Codlea: Țibri. Pe el însă Hans îl cheamă, și-i cel mai mic fecior al familiei Zeides. Brigadierul Voinescu — care-mi vorbea de el — spunea:

— Anu' celalt, Blidaru — un conducător de cai — a fost lovit de cal și n-a mai putut lucra o vreme. Țibri i-a luat locul. A strunit caii și aceștia l-au știut de stăpîn. Curajos fecior!...

Am vrut să-l cunosc pe Țibri. Mă duc la gospodărie. Se deapănă tocmai adunarea generală de U.T.M., unde tineretul ia hotărîri în legătură cu Constituția de la Constanța: se angajează să îngrijească șase hectare de livadă pînă la recoltat, iar contravaloarea zilelor-muncă s-o treacă la fondul de bază, să ridice producția la hectar, să înjghebeze un cor, o echipă de fotbal și una de handbal.

Mă uit prin sală. Vreau să-l ghicesc pe Țibri. Imi fixez privirea pe un tînăr bine clădit, cu părul castaniu și mințile mari, ars de soare și pirlit de vînt. După adunare mă duc la el. Știu că nu greșesc.

— Țibri? — imi răspunde el — da! E și el aici. Ei, Hans!

Rămîn fără glas. Un copilandru, un băietan căruia nu-i dădeam mai mult de 15 ani, cu toate că avea pantaloni călcați la dungă și curea de piele înflorată cum poartă flăcăii, un tinerel cu ochii verzi, jucăuși, cu părul blond, tăiat scurt, stătea în fața mea cu mina întinsă. I-am strîns-o ezitînd.

„ȚIBRI”

— Țibri? (dă din cap: da!). Am aflat că numele adevărat ți-i Hans. — Pe Țibri îl port de patru ani, m-am învățat cu el și mi-i drag. Puțini imi mai spun Hans.

Grupuri, grupuri, tinerii se împrăștie care încotro. Pornesc cu Țibri. — De-abia aseară am venit din Preștură...

— De unde? — De la cîmp... E un loc, încolo, spre Hălchiu... Patru zile și trei nopți am stat acolo. Eram cu caii. Tare mi-s dragi. Li am din toamnă. Erau minji.

— Ai lui Blidaru? — Ați aflat?

Aflu acum povestea de la Țibri... I-au plăcut animalele de mic. La gospodărie a lucrat întîi la cîmp. Trudea pe ogor și privea cu jînd la conducătorii de cai. Trupurile animalelor încordate de efort, trapul cu carele pline, coamele fluturînd în vînt și nopțile cu caii la păscut îl chemau ca o vrajă. Apoi, într-o zi, pe Blidaru l-a lovit un cal. A intrat în spital. Hans a cerut colectivștilor atelajul. Oamenii l-au privit întîi mirați, apoi neîncrezători, temători. Li dădură totuși caii.

A fost greu la început. Dar după un timp caii s-au liniștit. Nu mai

Dionisie Sincan

ZI DE ODIHNA

— Povestire —

Este zi de sărbătoare. Tot tineretul satului s-a adunat pe maidanul din fața cooperativei. La o zvîrlitură de băț curge Dunărea, leneșă, somnoroasă. Pe apele ei parcă încremenite trece trudnic un convoi de șlepurii în spre Călărași. Oamenii nici nu se mai uită la convoi. Este ceva obișnuit. Cînd și cînd, bărbații care sed pe banca din fața cooperativei schimbă cite o vorbă. Cîte o vorbă scurtă și parcă fără de înțeles. Tineretul este mai deschis. El sporovăiește de zor între două hore. Fetele rîd de vorbele flăcăilor, roșesc și îngâlbenesc, după vorbe, după cum e pricina.

Costea Neagu s-a îmbrăcat și el de duminică. Și-a tras pantalonii negri de cizmă, cizmele strălucitoare îi sint strînse pe pulpe, și-a pus cămașă albă cu mincele umflăte și, peste ea, a aruncat o vestă neagră. Nevasta i-a mai pus în buzunarul de sus al vestei o batistă albă.

A venit la cooperativă cu gîndul să mai scoată o vorbă două cu oamenii. Cînd a ajuns lîngă ei și-a ridicat un deget la pălărie: „nă ziua!” Ei au dat din cap privindu-l. Unul își desclăștă buzele: „Ce faci, Costeo?” „Am venit să-mai schimb o vorbă, două” — zise el și se lăsă pe bancă lîngă celălalt. Își aprinse țigara. Privi și el tăcut la horă. Dacă l-ar fi căutat printre ceilalți bărbați acum, cu greu l-ar fi recunoscut. Li stăruia un zîmbet pe buze. Pornise cu el de-acasă, dar arăta aceeași față uscată și bronzată, aceeași ochi vii, ascunși de borul pălăriei. Toți îmbrăcați la fel, cu vestă și nădragi de cizmă și cizme negre în picioare. Doar batista de la vestă îl dădea de gol. Se gîndi și el la asta și rîse fără să-și miște un mușchi al feței, în adîncul lui. „Cînd au venit

2

ZI DE ODIHNA

bunicii noștri cu turmele din Ardeal în baltă — gîndi el — aveau opinci și cioareci. Noi am avut pantalonii de materie și picioarele goale. Acum...” Pînă și în gînd se oprî. Privi roată așa de mirat de parcă vedea pentru prima oară lumea asta.

— Am împușcat un iepure în zori, — deschise vorba Neculai. — Zău, mă? — Zău!

Neculai avea pușcă de vînătoare. Costea tăcu o vreme. Cînd nimeni nu mai crezu că va mai întreba ceva, deschise gura:

— Ai văzut tarlaua? — Ihi! — A răsărit porumbul!

Toate gîndurile se întoarseră spre tarlaua pomenită. Costea socoti cam cît va ieși la hectar anul acesta, dar nu ajunsese la capăt și se lăsă pîgubaș. Apoi, deodată, gîndul îi sări la locul din luncă, unde fusese ogorul lui, și-și spuse că la vremea aceasta de-abia l-ar fi semănat. Apele l-ar fi lăsat, acum la sfîrșitul lui mai, numai noroi. Anul acesta toți întovărășiiți au fost liniștiți. În toamnă ridicaseră un dig și lunca n-a mai fost inundată. Lui Costea îi păru rău că atunci fugise două zile la oraș să vîndă niște ouă.

— Cînd am ridicat digul — zise Neculai — tu ai fost bolnav. Costea tresări în el.

— Numai două zile! Am venit apoi. — Da! Ne-a spus nevastă-ta, Șița, că ești bolnav. Costea știa că Neculai nu-l crede. Și nici ceilalți.

— A fost mare iepurele? — întrebă Costea. — O pisică.

Costea socoti deajuns cît spusese. „Tu, digul, — gîndi el — și eu iepurele!” Și rîse ușurel, cur ochii sticlînd. Apoi ochii i se stînsură și fața îi încremeni. Înăuntrul lui începu din nou să se gîndească la ceva.

„Cînd au venit bătrînii noștri cu oile din Ardeal în baltă, n-aveau pămînt decît boierii. Au făcut bordeie și-au poposit în ele cu oile. Apoi s-au făcut plugari că molima a prăpădit oile. Și-au lucrat pămîntul. În devălmășie l-au lucrat, că era al boierului. Dar fiecare vroia pămînt. Și de-abia în primăvara lui '45, l-au avut”.

Lui Costea i se umflă pleptul de mîndrie. Se săltă un pic

ZI DE

să vadă lunca din dreapta tunci, — gîndi mai departe clipă uită cite trăsese dorise numai al lui.

brînză. Dar îl dorise a vut, îi venise gîndul să-l în mai plece de pe el decît toc că n-au pus sirme, dar ele s'eseră și mai mult la sufl altul. Erau proprietari, dar mină rideau iarăși: „Proprietarii ei. Așa era, dumnezeule! peste bot pe cei cu dare de dat. Pămînturile s-au tras P-al lui l-a luat pe nimic și l-a luat înapoi. Cu legea Chiriță. Avea din nou pămînt: Nu mergea așa. Trebuia fă

— Het, Neculai! — se smu

— Ce-i, mă?

— Dă-mi un foc!

— Și tu o țigară.

Îi păru rău o clipă că-l să-și scoată chibriturile lui,

— De ce rîzi? — întrebă

— Așa!

Costea nu-și mai lămuri că-se!

Apoi au făcut întovărăș

aducă aminte cum s-a că le trebuia numai

neva de la oraș și-l strînse

L-au ascultat și parcă vorb n-au spus nimic. Au pleca descumpănit. „N-am brodit-covan și Costea își amintea prietari mari!” — a rîs alde bele. „Ne facem, da!” A da cei zece i-au urnit de-acasă

Si au făcut un dig în cale

Tirgul MOȘILOR

Imensul platou al Oborului, cu proaspetele și înfloratele gherete ale diverșilor participanți la tradiționalul târg a devenit, de săptămîna trecută, centrul unei fierberii și agitații de zile mari.

Un schimb viu de mărfuri, imediat, și fără nici o greutate, a început. În fața gheretelor organizațiilor comerciale de stat, grupuri de săteni își cumpără tot: ceea ce au nevoie; pe platou, la mesele producătorilor agricoli, orășenii își încarcă sacoșele cu proaspetele produse de sezon, carne de miel, caș, salată, ridichii, ceapă...

Comerțul și industria locală din București au scos în târg standuri uriașe cu produse de uz casnic, munți de olărie, teancuri de pinzeturi și albituri, confecții, încălțăminte, aragazuri, porțelanuri fine, veselă ieftină și ispititoare pentru tinerii însurăței.

Sînt și standuri de librărie, cu cele mai noi cărți, reviste și ziare.

Tot ce oamenii muncii din industrie au produs mai bun în acest an pentru folosința țărănimii, găsește aci, în Tîrgul Moșilor, calea cea mai lesnicioasă a schimbului. Căruțe încărcate cu produse agricole sînt desfăcute grabnic și-și găsesc cumpărătorii în rîndurile acelorăși muncitori care au lucrat cu răbdare și dragoste: săturile, pantofii, hainele, fețele de masă, farfuriile, plăpumile, pledurile, rochiile, cizmele...

Și cînd pe platouri și în hale, vârcarmul vînzărilor și cumpărărilor pare să se mai potolească, dincoace, spre Bariera Moșilor, tineri și vîrstnici își amestecă vîrstele în aceeași înăfășurare de veselie și entuziasm, la distracțiile populare, în lanțuri și călușei, încercîndu-și norocul la bi-zuitoare, roți de tombolă, trăgînd la jîntele cu premii sau cu mîncile sullecate, izbind cu sete ciocanul de încercare a puterii...

Seara, o jerbă uriașă și multicoloră de lumini se aprinde peste platou, ducînd pînă departe, în cele mai îndepărtate colțuri ale orașului, chemarea ispititoare a tradiționalului Tîrg al Moșilor.

Florin Murgu

Țărani întovărășiți vînzîndu-și produsele pe unul din platourile Tîrgului Moșilor

Produsele de olărie au multă căușă

Afluență de cumpărători la unul din standurile „Tehnometra”

Tradiționalele „lanțuri” și „bărți” sînt în plină activitate...

stăpîniți de un co-

venit din spital și bri a oftat adinc, mbuise el în grajd i. l-a cerut colec- să-i învețe la ...răvași. Oame- edere și i-au dat. Colectiviștii s-au au vrut să-i mic- jii erau minji, iar andru încă necopt. înfățișat însă iarăși

c? Mă iau cu ori- Unde vreți. La De ce să-mi mic- mă ridă lumea? tivist ca fiecare? tu mindria lui că-i are altul, cu nor- i. Și-n anul trecut, ar pe la jumăta- 360 de zile-muncă. ure membru al fa-

centrul Codlei. ea cu caii! În pri- tiva le-a cumpărat se bucurau și ei enind cu ele. Pînă e-muncă. Dar mun-

acum? l-am în- reau să-i vād. Mi ei.

rel Burlacu

3

l bătut logofeții a- tui tot l-am luat! ămîntului pe care-l are nu era nici o , atunci cînd l-a a- ghimpată și să nu ndiseră așa. Firește, nevăzute. Se închi- cu ochiul unul la și cei cu dare de goală! — ziceau a. Dar i-ar fi lovit i petrecut ceva ciu- care aveau destul. hiaburul. Mai tîrziu uat pămîntul de la era lehamite de el.

gînduri.

ri mîna în buzunar i și rise.

l. Nărav vechi. Du-

acum încercă să-și u atît de încordați, mai atunci pică ci- a fost cu chibritul. or. Cînd a terminat e la oraș a rămas el. Era un tînăr roș- lul. „Vă faceți pro- dar și-a înghițit vor- u înscris. A trela zi și așa mai departe. imăvară.

4

ZI DE ODIHNA

Și-a adus aminte din nou, rușinat de zilele cînd a lipsit de la treabă.

Mă, Neculai!

— Hăi!

Costea își roase mustața. De ce i-ar spune? Nu, n-are rost!

— Cînd cu digul... știi...

— Ei!

— Hm, nimic.

Neculai ridică din umeri.

— Eu n-am fost bolnav!

Neculai îl privi de aproape. Ochii îi sticleau de un ris stăpînit.

— Și ce-mi spui mie, mă? Eu is popa? Știam.

Costea rise ușurel, stingherit.

— Ne-am supărat atunci — zise Neculai. Dar am zis apoi că-ți trece.

— Și mi-a trecut!

— Vezi?

Se însera. Hora se spărsese. Flăcăii mai șușoteau pregătind pesemne o șotie. Oamenii începură să se ridice de pe bancă. Erau obosiți. Vorbiseră puțin, două-trei vorbe, dar erau obosiți. Gîndiseră toți și, să mă ia naiba dacă nu gîndiseră cu toții la același lucru. Priviseră flăcăii, vestele și cizmele lor; priviseră fetele cu tocure înalte și fuste de stofă strînse pe șolduri; se priviseră pe furis între ei; și nu se putea să nu se fi gîndit la același lucru. Nu se putea pentru că din adîncul lor urca la lumină aceeași veche imagine a vieții trecute cînd băteau duminica drumul la crîsmă în picioarele goale și pantalonii de materie. Asta-i l! De doi ani încoace sînt „marii proprietari”, cum spunea Chiriță. Tarlalele cu grîne îi fac să calce apăsat în cizme și să-și îndrepte spatele. Cîte unul se mai duce după vinat sau altul se face bolnav cînd au treabă. Nu zice nimeni nimic și poate de aceea rușinea vine singură. Și-i mai usturător așa!

Costea se ridică și el de pe bancă. Și Neculai, și cel care-i dăduse semințe lui Costea. Își trozniră oasele.

Porniră alături spre casă. Erau vecini. Dinspre cîmp boarea serii aducea miros de verde crud, mustînd de sănătate.

In munții Azerbaidjanului, la o înălțime de peste 2000 metri deasupra nivelului mării, se află satul Pirasur. Acest sat este denumit și „satul celor cu vîrsta lungă”. Aici locuiește și cel mai bătrîn om din U.R.S.S.: Mahmud Eivazov, în vîrstă de 150 de ani. În ciuda vîrstei sale, Eivazov este viguros și nu suferă de nici o boală. El poate fi întîlnit la cîmp, la administrația colhozului sau în grădina sa. Mahmud Eivazov este decorat cu ordinul „Steagul Roșu al Muncii”. **IN FOTOGRAFIE:** Eivazov cu strănepotul său, Zakir.

Curiozități

Cel mai mare ceas din Europa.

„nu se află într-una din marile capitale, cum s-ar putea crede și nici în turla vreunei catedrale din secolele trecute. El se găsește la Spreetal, un orașel industrial de lângă Berlin și este montat într-un turn de 75 metri înălțime, făcînd parte din clădirea administrativă a întreprinderilor Siemens.

Spre a ne face o idee despre proporțiile într-adevăr impunătoare ale ceasului, este destul să arătăm că diametrul cadranelor este de 7 metri și o pereche de arătătoare cîntărește 700 kg. Turnul are patru cadrane — cîte unul de fiecare parte — astfel că cele opt arătătoare cîntăresc împreună 2.800 kg.

Cu toate acestea, ceasul din Spreetal nu are nici pe departe mașinăria uriașă și complicată a celor similare din turlele bi-

sericilor sau primăriilor. Cel care vizitează turnul va fi uimit să găsească aici patru motoașe electrice relativ simple, care — printr-un sistem de roți dințate — pun în mișcare uriașele arătătoare. Motoașele nici

măcar nu merg în permanență, ci numai o fracțiune de secundă în fiecare minut, pînă ce arătătorul mare înaintează cîteva centimetri, după care ele se opresc, printr-un întreprător au tomat, din lipsă de curent.

SAVANȚII SOVIETICI PREGĂTESC ZBORUL ÎN COSMOS

Lansarea cu succes a celui de al treilea satelit artificial sovietic al Pămîntului a readus, se actualitate problema zborurilor interplanetare. Greutatea și mărimea noului satelit ar fi îngăduit plasarea unui om înăuntrul lui. Aparatul său științific — potrivit declarațiilor profesorului sovietic C. Staniukovici — va înlesni culegerea de prețioase informații „pentru sateliții și rachetele interplanetare ce vor fi lansate în viitor”. Iată-ne așa dar într-o fază destul de înaintată a pregătirii zborului omului în Cosmos. Primul obiectiv pe care-l vizează savanții sovietici este Luna.

De numele profesorului Gleb Cebotarev, de la Academia de științe din Leningrad, se leagă proiectul zborului unei rachete, care să inconjore Luna și să se înapoieze pe Pămînt. Cebotarev afirmă că acest zbor poate fi efectuat fără combustibil.

Plecînd de la faptul că în Cosmos, micile planete și comete se mișcă fără a cheltui combustibil, omul de știință sovietic și-a întocmit astfel proiectul său: o rachetă cu 3 trepte își va lua zborul de la pămînt, folosind combustibil obișnuit. Pe parcurs, atîngînd viteza de 11.100 km. pe secundă, ea va fi în stare să învingă gravitația Pămîntului și să intre în sfera de atracție a Lunii. Din clipa aceea, racheta va cădea, atrasă de Lună, fără a mai avea nevoie de motoare. La plecarea spre Pămînt, racheta va folosi motoarele ca să biruie atracția Lunii, apoi va fi atrasă de Pămînt, unde va ateriza grație unor sisteme de parașute speciale, atașate la corpul ei. După calculele lui Gleb Cebotarev, zborul unei astfel de rachete pe traseul Pămînt-Lună-Pămînt s-ar efectua în circa 10 zile.

La biroul Comisiei de comunicații interplanetare al U.R.S.S., toate aceste calcule au fost puse la punct, ultimul cuvînt urmînd să-l aibă tehnicienii constructori, care au și trecut la realizarea proiectelor.

In toamna anului trecut, savantul sovietic Iuri Klebțevici a făcut următoarea declarație în „Literatură gazeta” (Gazeta literară): „U.R.S.S. are la îndemînă toate condițiile pentru

construcția rachetelor interplanetare. Primele expediții pe Lună vor putea fi realizate între anii 1960—1965”.

I. Klebțevici este autorul unui plan de expediții interplanetare, avînd ca obiectiv Luna, Marte și Venus. Iată pe scurt în ce constă acest plan:

Cinci rachete de cîte 5 tone fiecare își vor lua zborul de pe Pămînt. Patru din ele sînt rachete-cisternă, care aprovizionează cu combustibil racheta purtătoare. Aceasta va avea în interiorul ei o tancetă-laborator, capabilă să se miște pe solul lunar. Tancetă-laborator va fi dotată cu un post de televiziune, care va comunica înregistrările făcute direct laboratorului de pe Pămînt.

Pr-mul lui Iuri Klebțevici prevede apoi, în linia mari, cucerirea științifică a Lunii de către om, transformarea ei într-o bază de cercetări locuită de oameni.

Primii locuitori ai Lunii vor fi aprovizionați de pe Pămînt, cu ajutorul rachetelor ce vor transporta provizii de apă, oxigen, hrană, echipament și aparataj științific.

Ocălătorie spre planeta Marte nu-i un lucru ușor, — a declarat savantul Iuri Klebțevici. — Acest zbor dus-întors ar dura, după calculele specialiștilor, circa 520 de zile. Greutatea zborului pe Marte sau alte planete stă în aceea că atît

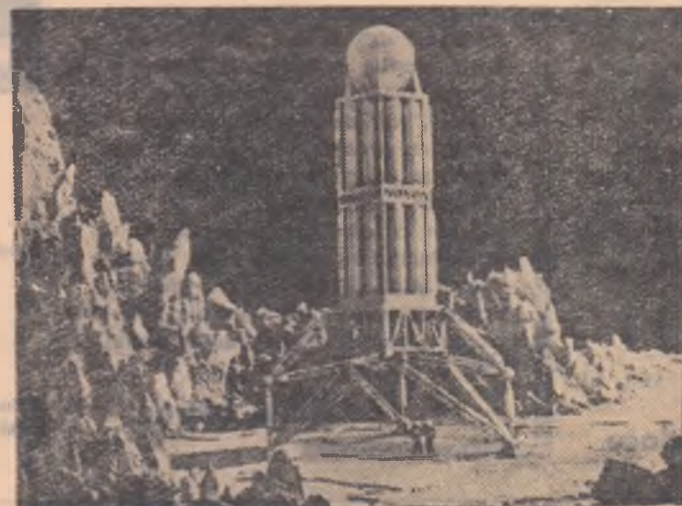
Pămîntul cît și Marte își schimbă poziția în spațiu, deoarece se învîrtesc continuu în jurul Soarelui. Reiese de aici că momentul lansării rachetei trebuie ales în așa fel încît poziția dintre Pămînt și Marte să coincidă și cu aceea de la înapoiere. Altfel, astronava ar risca la înapoiere să nu mai găsească Pămîntul și să se prăbușească în Cosmos.

Oamenii de știință și tehnicienii sovietici studiază cu asiduitate toate aceste probleme ale zborului interplanetar. Zborul spre Marte este prevăzut către anul 1971.

O altă problemă însemnată care se pune astrofizicienilor sovietici este forma și construcția navelor menite să exploreze Cosmosul. După părerea dr. Nikolaev, astronavele vor avea o formă și o dimensiune determinate de puterea de atracție a planetei către care vor zbura.

Dacă planeta va fi lipsită de aer, astronava va fi înzestrată cu un sistem de frîne ce-i va încetini aterizarea; dacă dimpotrivă pe planeta vizată este atmosferă, atunci astronava va avea aripi, la fel ca și avioanele noastre.

După o declarație a academicianului L. Sedov, lucrările de construire a unei nave interplanetare sînt foarte încetate în U.R.S.S. Acest tip de navă ar putea să atingă Luna, în răstimp de 24 ore, de la lansarea ei de pe Pămînt.

O astronavă la aterizarea pe Lună (Fotografie din filmul sovietic științific-fantastic „Drumul spre stele”)

Mai întii dacă dorim să ne ocupăm cu stupăritul, trebuie să știm ce este un stup și ce sînt albinele — roști învățătorul, adresîndu-se sătenilor. Să vedem așadar, ce fel de albine se găsesc în această organizație de muncă colectivă, care este stupul. Indiferent de numărul de albine care alcătuiesc colectivul (sau colonia), și care poate fi de la zece albine la o sută de mii — după mărimea coloniei — în fiecare stup există o singură albină-mamă, fecundatoare, matca.

Lucrătoarele sînt și ele albine-femei, care, spre deosebire de albină-mamă fecundatoare nu posedă organe de reproducere în măsură să asigure nevoile stupului. În schimb, întreaga muncă, întregul proces de producție, cade în sarcina lor. Înainte se credea că aceste albine ar fi de mai multe feluri. În realitate albinele-lucrătoare sînt de unul și același soi, numai că dinsele îndeplinesc pe rînd felurite munci.

În afară de albină-mamă și albinele-lucrătoare, mai găsim în stup — dar nu permanent — o a treia categorie de albine, așa numiții trîntori. Aceștia sînt albine de parte bărbătească.

Din capul locului trebuie arătat că albină-mamă este permanent ocupată cu ouatul, că lucrătoarele fac întreaga muncă a stupilor și că trîntorii, din fire leneși și nevolnici, nu sînt de nici un folos cînd mama trebuie reinnoită. Dacă asemuim o albină-mamă cu o albină-lucrătoare, vedem că aceasta din urmă e mai mare și că are mai ales abdomenul (burta) mai lunguiet; în schimb are aripi mai scurte și trompa mai mică; apoi cele două picioare dîndărăt nu au formă de coșulet, cum sînt la albinele-lucrătoare. Însfîrșit, acul mamei este mult mai mic și mai puțin puternic decît al

Cine le paste, LE CUNOASTE...

II

lucrătoarei. Aceste diferențe se datoresc felului de muncă al fiecăreia. Astfel, albină-lucrătoare are nevoie de aripi puternice spre a căuta în depărtări proviziile, are nevoie de coșulețele de la picioare pentru a strînge polenul, de o trompă lungă spre a trage cu ea suc dulcea din flori și plante și un ac puternic spre a-i servi ca armă de apărare. Albină-mamă zboară o dată sau de două ori în viața ei; nu-i sînt necesare aripi puternice deoarece ea nu vizitează niciodată florile și nu se folosește de ac decît foarte rar. Rostul ei principal este ouatul.

Cît despre trîntorii sau albinele-bărbați, aceștia nu se nasc din ouă asemănătoare cu acelea din care se nasc albinele-femei. Trîntorii sînt de alt soi, mai mari și mai bondoci, n-au nici ac, nici coșulețe și o trompă mică.

Cînd se naște o lucrătoare, ea este ajutată de suratele mai mari să iasă din găoacea care i-a servit de leagăn în pruncie. Apoi este curățată și hrănită cu miere. Ea fiind prea crudă nu poate părăsi însă stupul, dar de muncit, muncește în interior chiar din prima zi. Mai întii slujește ca „doică uscată”, adică face un soi de bulion (amestec de polen, miere și apă), cu care hrănește tinerele larve. Materialul se află în stup. De asemenea, tinerele albine construiesc și celule noi de

ceară cu ajutorul unor glande, numite glande ceroase, care se găsesc între înelele burții.

Din aceste bășicuțe (glande) zămuiește ceara pe care tinerele albine o frămîntă, îi dau formă de pătrățele și tot cu picioarele dîndărăt și cu fălcile o așează în poziții anumite, cu chibzuință, construind celulele sau fagurii. Rămii uimit cînd vezi cît de bine știu să construiască, fără să le învețe sau să le conducă cineva.

După un timp de muncă înăuntrul stupului, albină-lucrătoare devine destoinică pentru munca în exterior, la strîngerea mierii. Ea începe a ieși din stup. Dar încă nu știe ce și cum trebuie să facă. Din clipa aceasta putem spune că albină începe școala. Dacă privim un stup în zilele călduroase, vedem un mare număr de albine zburînd în chip ciudat: în loc să se depărteze de stup cum fac lucrătoarele, albinele tinere, — școlarii — se învîrtesc de sute și mii de ori prin fața stupului cu capul spre poarta de intrare. Ele fac aceasta spre a învăța să-și recunoască bine stupul, să-l deosebească de altele. Apoi încep a se depărta, întii mai puțin, pe urmă din ce în ce mai mult. După ce s-au deprins își încep munca aducînd la stup mai întii apă, apoi polen și abia în urmă nectar (suc din flori).

Cînd ajunge prea bătrînă și nu mai poate să răzbească oboselile recoltatului, albină (cu aripile zdrențuite și corpul lipsit de păr), ca o mătușă bătrînă, intră din nou în stup unde își trăiește bătrînețea. Cînd simte că i se apropie sfîrșitul, iese pentru cea din urmă oară ca să moară afară din stup. Dacă nu apucă să se tirască, și moare totuși înăuntru, albinele-lucrătoare îi scot corpul neînsuflețit afară din stup.

(Va urma)

Dr. Octavian Cortea

*) Vezi „Albina” nr. 542 din 14 mai crt.

Pacea lumii trebuie apărată!

— Consfătuirea Comitetului Politic Consultativ al statelor membre ale Tratatului de la Varșovia de prietenie, colaborare și asistență mutuală —

La taifas cu moș Gheorghe Vișan

Despre evenimentele din Franța și Algeria

Zilele trecute m-am gândit că vechiul meu prieten, moș Gheorghe Vișan, s-o fi supărat pe mine. Nu mi-a mai scris, dar nici eu n-am mai călcat de mult prin satul lui. Bădă Vișan, ar fi fost, desigur, gata oricând să stea la taifas cu mine despre toate noutățile. Dar sumedenie de treburi nu mi-au dat răgaz și așa, s-a scurs destulă vreme.

Mai zilele trecute m-am pornit spre sătucul unde viețuiește moșul Vișan.

„L-am întâlnit la colțul roșu al gospodăriei colective. M-a primit bucuros și-am început a depăna multe, după care moșul mi-a spus:

— Bine că te văzui iarăși la față, căci tare am trebuință să descure niscaiva ghemuri politice, de hăt, departe. Mă gândesc la ce se întâmplă în Franța și Algeria... Spune mata, tovarășe gazetar, cum vezi situația d-acolo?

Am stat puțin la socoteală și i-am explicat că evenimentele din Algeria, la care se adaugă acum rebeliunea din insula Corsica, nu înseamnă altceva decât o provocare gravă contra Franței republicane.

Nu numai menținerea dominației colonialiste asupra Algeriei este țelul generalilor rebeli și al șefilor lor civili. Scopurile lor sînt mult mai largi; ei vor să lichideze democrația în Franța, să reducă la tăcere glorioasa clasă muncitoare franceză și organizațiile sale, să pună la cîrma țării dictatura monopolurilor cu scopul de a înăspri exploatarea poporului muncitor. De fapt, ei cer un regim de dictatură fascistă.

— Și eu am înțeles asta — mi-a răspuns moș Vișan. Dar, întreb iar, de ce guvernul francez nu are o poziție limpede? El recunoaște că lovitura militară din Algeria poate să-i deschidă calea lui De Gaulle spre putere, dar în același timp duce tratative secrete cu generalul De Gaulle, cu omul care-l susține pe răzvrățiți și care este susținut de acestia. Guvernul francez nu condamnă pe răzvrățiți decât prin discursuri. Fapte clare, acțiuni, n-am văzut pînă acum.

El privesc cu simpatie pe acest bătrîn și, ca întotdeauna, cînd vorbesc cu el despre politică, mă uimește știința sa de a desprinde — din bogăția de fapte — tocmai pe cele ce se cer cu adevărat limpezi... I-am răspuns:

— Acum toate acestea se limpezesc. Parlamentul a dat mină liberă guvernului să acționeze contra generalilor neșpuși din Algeria, dar acesta nu ia nici o măsură practică împotriva lor.

Șovăiala guvernului dă curaj amatorilor de lovituri politice care se fac, zilele acestea, între și pînă să aducă în fruntea Franței pe generalul De Gaulle, ca un dictator înarmat cu puteri depline.

— Și eu m-am socotit că aci ar sta primejdia cea mare, intervine moș Gheorghe Vișan. Mi-am zis însă că acum, în Franța, se face unire între frați,

Ascunzîndu-și intenția de a sugruma libertățile democratice din Franța, generalul De Gaulle a declarat la o conferință de presă: „Cu mină pe inimă, jur că vreau salvarea Franței!”

CU MINA PE INIMĂ!

(Desen de MITELBERG, din ziarul francez „L'Humanité”)

între muncitori și țărani, oricum s-ar numi partidele sau sindicatele din care fac parte. Și, doar știm și noi: atunci cînd este unitate, dușmanul nu sporește.

— Este drept, moș Vișane, că mai mult ca niciodată după război, în Franța se unesc forțele de stînga, democratice și populare. Dar guvernul interzice manifestațiile lor; în schimb De Gaulle și fascistii care au pus la cale lovitura acționează liber. Totuși, dacă pînă acum lucrurile n-au luat o întorsătură grea pentru Franța, aceasta este numai și numai meritul clasei muncitoare și al aliaților ei progresiști. Partidul Comunist Francez pe care-l pîndesc și dușmănesc reacționarii, stă în primele rînduri ale luptei. El apără cu eroism Republica Franceză de atacul fascistilor.

Este limpede că numai unitatea tuturor forțelor populare și democratice, în frunte cu clasa muncitoare, poate îmbunătăți situația.

NOTA REDACȚIEI:

Știrile cele mai proaspete venite din Franța arată că șeful guvernului de la Paris, Pflimlin, a făcut tot timpul un joc dublu care a culminat prin tratativele deschise duse cu De Gaulle. În urma acestor tratative, guvernul Pflimlin — deși a obținut votul Adunării Naționale Franceze în chestiunea modificării Constituției — și-a prezentat demisia. Pflimlin a încercat astfel propriul său angajament de a nu provoca — în nici un caz — o criză de guvern. Agențiile străine de presă subliniază că demisia lui Pflimlin „a deschis generalului De Gaulle calea spre putere”.

Războiul nu este inevitabil, războiul poate fi prevenit și împințat. Prin forțele unite ale popoarelor pacea poate fi apărată și consolidată”.

Cu aceste îndemnuri se încheie Declarația adoptată de Comitetul Politic Consultativ al statelor membre ale Tratatului de la Varșovia la consfătuirea care a avut loc la 24 mai a.c. la Moscova. Din conținutul Declarației reiese în mod clar că statele participante la Tratatul de la Varșovia se străduiesc în permanență să contribuie la slăbirea încordării internaționale, la dezvoltarea colaborării pașnice între state și la asigurarea păcii în Europa și în întreaga lume.

Analizînd actuala situație internațională și sarcinile comune ce le revin în lupta pentru pace și securitatea popoarelor, statele membre ale Tratatului de la Varșovia constată cu satisfacție că astăzi, mai mult ca oricînd, în lagărul păcii s-au înrolat forțe uriașe de pe întreg cuprinsul globului. Astfel, în favoarea consolidării păcii acționează nu numai țările socialiste, ci și majoritatea țărilor Asiei și Africii care și-au dobîndit independența națională, mase populare și cercuri influente ale opiniei publice, mii și mii de oameni de știință și cultură de pretutindeni.

Cercurile puterilor occidentale, și în primul rînd ale S.U.A., — arată Declarația — continuă politica „de pe poziții de forță”. Mărturiile ale acestei politici agresive stau noile planuri de mîrire a forțelor armate și a cheltuielilor militare elaborate de curînd de blocul nord-atlantic. De asemenea, înarmarea atomică a acelor țări din cadrul blocului N.A.T.O., care în prezent nu dispun de această armă, și în special înzestrarea forțelor armate vest-germane cu arma nucleară și rachetă, nu înseamnă altceva decît promovarea politicii „războiului rece” pe care o duc cercurile puterilor occidentale.

La agravarea actualii situații internaționale contribuie și zborurile forțelor militare aeriene americane, avînd la bord bombe atomice și cu hidrogen, peste regiunile arctice în direcția frontierelor Uniunii Sovietice.

În timp ce Uniunea Sovietică a luat istorica hotărîre de a înceta în mod unilateral experimentarea tuturor tipurilor de arme atomice și cu hidrogen, guvernele S.U.A. și Angliei continuă să efectueze în Ocea-

nul Pacific noi explozii nucleare experimentale.

Declarația statelor participante la Tratatul de la Varșovia arată în continuare că guvernele S.U.A., Angliei, Franței și ale celorlalte puteri coloniale încearcă să se amestecă în treburile interne ale țărilor Asiei și Africii și să impună acolo regimuri și guverne străine de interesele popoarelor respective, cu scopul de a pune din nou la cheremul colonialiștilor țările ce și-au dobîndit prin luptă independența națională.

Este limpede pentru orice om de bună credință că statele unite în Tratatul de la Varșovia, la fel ca și statele socialiste din Asia, nu au alte interese decît acelea de a apăra pacea, de a contribui la înțelegerea pașnică între popoare.

Sînt numeroase dovezile, acțiunile și propunerile concrete venite din partea țărilor socialiste din Europa și Asia menite să slujească consolidării păcii între popoare. De exemplu, începînd din 1955, participanții la Tratatul de la Varșovia au redus cu 2.477.000 de oameni forțele lor armate. Au fost reduse totodată armamentul, mijloacele tehnice militare și cheltuielile acestor țări pentru apărare. Recentă hotărîre a guvernelor reprezentate la Consfătuire de a reduce pe viitor forțele armate ale participanților la Tratatul de la Varșovia cu 419.000 oameni, constituie un nou pas spre rezolvarea problemei dezarmării. Strîns legată de această problemă este și propunerea guvernului sovietic privind retragerea de pe teritoriul Republicii Populare Romine a trupeilor sovietice staționate în conformitate cu Tratatul de la Varșovia.

Lagărului socialist îi aparțin și alte prețioase propuneri. Astfel, Uniunea Sovietică a luat nobila hotărîre de a înceta unilateral experiențele cu toate tipurile de arme atomice și cu hidrogen. Guvernul R.P. Polone a propus să se creeze în Europa Centrală o zonă denuclearizată. De asemenea, în scopul micșorării încordării internaționale și lichidării „războiului rece”, Uniunea Sovietică, consultîndu-se cu celelalte țări socialiste, a propus convocarea unei conferințe a conducătorilor statelor din Răsărit și Apus la nivelul cel mai înalt. Pe ordinea de zi a acestei conferințe ar figura o serie de probleme de a căror rezolvare depinde consolidarea păcii în lumea întreagă.

Primul loc între aceste probleme îl ocupă încetarea neîntîrziată a experiențelor cu armele atomice și cu hidrogen, lucru care corespunde aspirațiilor și speranțelor tuturor popoarelor dornice de pace. Refuzul guvernelor S.U.A. și Angliei de a urma exemplul Uniunii Sovietice dezvăluie lumii întregi intențiile agresive ale acestor puteri, care vor să abată asupra omenirii primejdia ucigătoare a războiului atomic. De asemenea, pe ordinea de zi a conferinței la înalt nivel ar

mai figura și problemele: renunțarea de către U.R.S.S., S.U.A. și Anglia la folosirea armei nucleare; crearea în Europa Centrală a unei zone în care să nu existe arme atomice, cu hidrogen și rachete; încheierea unui acord de neagresiune între statele care fac parte din Uniunea nord-atlantică și statele participante la Tratatul de la Varșovia; elaborarea unui acord în problemele legate de prevenirea unui atac prin surprindere și altele.

Faptul că statele socialiste sînt călăuzite de dorința de a contribui la slăbirea încordării internaționale, este confirmat și de propunerea făcută în cadrul Consfătuirii de a se încheia un Pact de neagresiune între țările participante la Tratatul de la Varșovia și la Pactul nord-atlantic. Proiectul Pactului de neagresiune, care urmează să fie înminat guvernelor țărilor care fac parte din N.A.T.O., are la bază următoarele obligații reciproce:

1. A nu se recurge la folosirea forței unora împotriva altora sau la amenințarea cu forța;

2. Abținerea de la orice amestec reciproc în afacerile interne;

3. Rezolvarea tuturor problemelor litigioase care pot apare între ele, numai prin mijloace pașnice, în spiritul înțelegerii și justiției, pe calea tratativilor între părțile interesate;

4. Consultarea reciprocă în cazul apariției unor asemenea situații, care ar putea periclita pacea în Europa.

Statele participante la Tratatul de la Varșovia își exprimă convingerea că, dacă puterile N.A.T.O. acceptă încheierea acestui Pact de neagresiune, aceasta ar însemna începutul cotiturii dorite în evoluția situației internaționale în direcția încrederii și colaborării pașnice între state.

PE SCURT

● Partidele de stînga au dobîndit un însemnat succes în alegerile care au avut loc zilele acestea în Italia. Atît pentru Camera cît și pentru Senat Partidul Comunist Italian și Partidul Socialist Italian (Nenni) și-au sporit numărul de voturi față de alegerile din 1953. Peste 6.700.000 de italieni au votat pentru comuniști și aproape 4.200.000 voturi au fost date socialistilor. În Cameră, Partidul Comunist a obținut 140 mandate, iar Partidul Socialist 84 de mandate. Pentru Senat, Partidul Comunist a totalizat 60 de locuri, iar socialistii 35 de locuri.

● În Liban situația continuă să fie încordată. La Beirut, ea și în multe orașe din țară, au avut loc lupte între răsculași și trupele guvernamentale. La Baalbeck, unitățile guvernamentale s-au retras din oraș. La Sidon și Tyr, greva generală continuă.

În 4 rînduri

Cei mai mulți aviatori americani, care pilotează avioanele încărcate cu bombe atomice au nervii zdruncinați. (Ziarele)

În loc să mai piloteze eu aș zice (oameni buni!) ca ei să „aterizeze” într-o... casă de nebuni!

★

În S.U.A. se adîncește criza economică. (Ziarele)

Cu cît criza se adîncește eu fac această constatare: economia lor pălește, pe cînd șomajul e... în floare.

★

În goană nebună după profituri uriașe, magnații trusturilor americane împun guvernului S.U.A. să ducă mai departe politica „războiului rece”.

Cu fiecare zi ce trece, se dovedesc mai plini de ură: ei sînt pentru „războiul rece”, căci au mereu... temperatură.

Mircea Codrescu

CLOȘCA

vau... efectele cursei înarmării atomice. (Desen de RIK AUERBACH)

Satură și Umor

Cînd zorile băteau cu degetele trandafirică la fereastră, ulițele satului erau înșesate de oameni. Lume ca la urs. În mijlocul mulțimii — un urac. Un drac ca toți dracii: cu coadă, cu coarne, cu copite: negru, slat, păros. Dracul, plimbat prin sat cu tot alaiul, nu mai știa cum să se ascundă de privirile celor din jur: baljocoritoare, acuzatoare, ironice. Potop de risete, uimire generală, glume cu duimul:

— Știi una, soro? Aseară m-am ciorovăit nițel cu Ilie al meu, că lăsase purcișca n grădină. Și din una-n alta, numai ce-l aud: „Lasă, c-o să-l vezi tu pe dracu”. Și uite că-l văzui.

La lumina zilei, dracul nu părea de loc fioros. Se vedea bine că era îmbrăcat într-o piele de cană, că avea niște coarne de țap pe frunte și-o coadă de vițel răposat de cine știe cînd. Mare i-a fost mirarea tușii Lisandra cînd, cu toată funinginea care înnegrea fața dracului, a recunoscut în el pe Ion Ailincăi, un

Un drac care... a dat de dracu'

ce auzii o bufnitură la geam, și mă pomenii cu Aghiuță înăuntru. Inghetai de spaimă. Impielitatul mă întreabă:

— Ei, babo, n-ai auzit zilele-astea o pisică mirolăind p-acoperiș?

— Am auzit, zic eu tremurînd.

— Eu am fost ăla, — zise Michiduță. — Da' o piatră-n geam n-ai auzit?

— Am auzit.

— Tot eu am fost. Am vrut să te pun la încercare. Da' mătăluță nici nu te-ai sînchisit. Nici de moșneag nu prea te sînchisești mătăluță!

— Cum adică-tea?... —

— Află tușe Lisandro — zice el — că moșneguțul mătăluță a ajuns rău de tot. În iad a ajuns. Să-l vezi cum se mai chinuie

foarte de unde.., doamne lărtă-mă, știa moșneagul din groapă ce-am făcut eu pe pămînt. Neavînd ce să mai zic, l-am înduplecat pe diavol să mă îngăduie o zi-două.. Să-l fi văzut, suratelor, ce-o făcea pe afură situl, dar-ar boala-n el să dea. 'Cea că n-o să mai răușească el ușor să mai vie pe pămînt, da' că i-e milă de mine, păcătoasa, și c-o să facă el nu știu ce „șmichire” și c-o să vie a doua seară, numă' să nu-l mint, că mă mintuie de zilșoare. Și cît ai zice pește, a zbughit-o pe geam și dus a fost. M-am căniț eu de-a surda să aștipesc o țiră, da' n-am mai putut. M-am zvircolit în așternut toată noaptea. N-am mai pomenit de cînd sînt o noapte așa de lungă. Și uite așa, măculiță, m-am canonit pin' la ziuă. Am alergat într-un suflet la poștă să-mi scot gologanii. I-am luat și cînd să plec, mă ciocnii de Floarea lui Istrate, care-i aci de... Așa-i Floarea? Acu' poa' să spună și ea cum a fost. S-a ținut scai de mine și nu m-a lăsat, suratelor, pină nu l-am spus toată țirgiala mea cu necuratu'.

Acuma, bună de gară cum e, o fi trîncănînd pe ici, și pe colea, și se vede că vorba, a ajuns la urechea milițianului. Sau chiar tu i-ai spus, Floareo, hai? Rizi? Bată-te să te bată, că bine făcuși! Și uite așa, suratelor, seara, cînd l-așteptam p-Aghiuță să vie, auz niște bătăi la ușă. Intră milițianul și imi zice:

— Am venit la dumneata, tușă, c-o mare rugămînte. Vreau să pun și eu la cale cu dracu' o afacere. 'Am și eu pe cineva pe acolo pe unde e moșul matală și poate i-aș fi de vreun ajutor. Așa că, rugămîntea mea e să mă lași aci să dau și eu ochii cu dumnealui..

Milițianul a stat în tîndă, iar eu m-am dus în odăiță. Pe la miezul nopții, s-a deschis geamul și... hop, necuratu'! Nici n-am apucat bine să-i dau bănuții, că milițianul a și intrat înăuntru. Cînd l-a văzut, a începit dracul să tremure ca varga. A vrut el s-o zbughească, dar milițianul, haț! — îl la de coarne, și-mi zice să aprinz lampa... Ei și atunci am văzut eu cine era de fapt dumnealui.

„Și uite asta a fost pățania mea cu ucigă-l toaca”.

Cînd a isprăvit tușe Lisandra de istorisit, își încheiase și Ion Ailincăi colindul pe ulițe. Era topit de rușine și supărare. Cei din jur îl îmboldeau cu priviri ironice și cuvinte usturătoare:

— Ai vrut să păcălești pe altul, da' te-ai păcălit singur.

— Ce-ai cătat, ai găsit!

— Ei, Aghiuță, ai dat și tu acu' de dracu'!

P. Teleman

neisprăvit, certat cu munca, u-m blind tehui de ici-co-o, fără rost.

— „Și cum zici c-a fost, soro? Povestește-ne și nouă — o rugară pe bătrînă citeva vecine aprinse de curiozitate.

Ușa Lisandra se așeză pe marginea șanțului și, fără a se lăsa mult rugată, începu:

„...De cînd mi se prăpădise moșneagul — fie-i țarina ușoară — seara îmi făceam văleatul tocînd. Da' de la o vreme-n-roa auzeam în crucea nopții ba cite-o pisică mieunînd, ba cite-o piatră azvirliță-n geam. Lăsam furca jos, îmi lăam înimă în dinți, leșeam afară: nimic.

— Mi s-o fi năzărit — îmi spuneam eu. Trăgeam zăvorul la tîndă și intram înăuntru. Și iară torceam și iară imi ziceam: „Unde-o fi acuma moșneagul meu? Ce-o mai fi făcînd? Nu i-o fi foame? Nu i-o fi sete?” Alaltăseară, numai

în flăcăr! și-n smoală!... Ți se rupe inima de mlă. Ai mătăluță înina aia să-l lași pradă chinurilor din iad și să nu vrei să-l scapi?

— Vai de mine, cum să nu vreau să-l scap? Se poate una ca asta? Da' cum să fac? Lam întrebat eu.

— Dacă-i vorba p-așa, atunci e ca și scăpat — făcu diavolul. În iad la noi se află unu' mare... ehei... mare drac! Dacă-i dai și lui ceva acolo, te face scăpat și poli să te muți în rat. Moșne, guțul mătăluță vrea să-i dea niște bănuți și să scape. De-aia m-a și trimis încoace că are nevoie de gologani.

— Da' de unde să-i dau, curtare... că mie frică să-ți zic pe nume.

— Ei, de unde. — zice el — parcă mătăluță nu știi de unde. Moșneguțul cică ai vindut boulenii și-ai pus banii la C.E.C. Drept îi?

— Drept — făcu eu, mirat

Conducerea S.M.T. Florești, regiunea Galați, nu se preocupă de buna pregătire a tinerilor mecanizatori.

— Ce fi-am făcut de te ăi așa după mine??
— Încă nu mi-ai spus cum să-l opresc!

(Desen de NIC. NICOLAESCU)

Zicală ilustrată

Are orbul găinilor...

— Hmm! Dăunătorii Unde-or fi văzut ei dăunătorii în regiunea noastră?... (Desen de N. CLENCIU)

„Poveste...”

Se vorbiră între ele buruienile nătinge: Vom cuprinde, soro, griul și-l vom safoca. L-om fringe! Frunza noastră să se-ntîndă citu-i țarina de mare! Pentru griu, să nu rămîie nici un strop de cer, de soare!

Griul, le-a răspuns (ca semn că gilceava le-o-nfelege): Plănuți voi, cite-n stele! Însă urma va alege!

Cum vorbeau așa, deodată, dinspre zări, spre cîmpul gol, puncte negre se arată, adunîndu-se în stol!

Oameni sînt! — grăleşte griul. Ciori sînt! — strigă buruiana! Cîmpu-și strînge — roată — briul, zarea-și innegrește geana...

Și cum vine stolul, iute, curăță, grăbit, pămîntul!

Ce sînt frunzele căzute? Se întreabă-n goană vîntul. Buruieni? Sau poate... spice?! Stolul — cui să-l mai asameni? I-a răspuns o pitulice: Frate vîntule, sînt oameni!

Mai tirziu, spre-amurguri roșii, cînd spre sat cîntau cocoșii, vîntul — lin, porni să zboare, undînd din zare-n zare marea spicelor, curată...

Jos, pe brazda ușurată, neagră, aspră, în neștire, buruiana îngimfată zăcea frîntă, ca o pată de urîtă amintire...

Știu: povestea mea e simplă: n-are zine, nici balauri. Dar la orice pas se-ntîmplă unde, viu, zvîcnește-n tîmplă visul spicelor de aur...

Georghe Scripcă

Semnătura lui Axinte

Semnătura lui Axinte e o adevărată broderie. Începe ca un gît de lebădă și se termină ca un șarpe care parcă s-a înnodat în propria-i coadă.

De cînd s-a alfabetizat, moș Axinte, poartă creionul după ureche. Și nu-l poartă degeaba! — Unde te duci, moș Axinte? — La cooperativă. Îscălesc urgent un contract.

Moș Axinte a contractat griu. A citit contractul de patru ori. A socotit, a chibzuit, iar a socotit și pe urmă a semnat.

— Doar nu era să semnez pe nevăzute! Semnătura înseamnă răspundere, ce știi voi!

A doua zi, iarăși îl văd cu creionul după ureche.

— Unde te duci, moș Axinte?

— Ia, merg să mai văd de semnătura aia de pe contract. O mai dreg nițel.

Ce îi-e și cu Axinte! I s-o fi părut poate că nu-i destul de rotunjit gîtul de lebădă al semnăturii sau nu-i destul de încolăcit șarpele din coadă. Își pierde toată ziuă cu semnătura. Se întoarce tirziu de tot. Nu-l văd decît a doua zi.

— Ei, ai dres iscălitura?

— Dres da' nu destul. Trebuie s-o mai meșteresc nițel și astăzi! — și rîde.

Rîd și eu. A trela zi, la fel. La fel și a patra zi, imi zic: cred că rîd și ai de la cooperativă. Or fi sătui de moș Axinte. Ce ai zice să vină fiecare, zil-

nic, ca să mai rotunjească cite o literă la semnătura de pe contract? Cu așa clienți, și-ar lua președintele lumea-n cap. L-am și întrebat o dată:

— Ei, nu v-ai săturat de Axinte?

— Moșul! Hm! n-a mai dat pe la noi de mult.

Așa? Își ride moșul de mine? Ei bine, n-o să-i meargă! Mă duc glonț la tușa Tinca.

— Unde-i moșul, tușă?

— La cîmp, unde vrei să fie?

La cîmp? Bine! Mă duc după el. Să-l prind cu mița-n sac!

Atunci, să văd ce față o să facă!

Moșul, parcă nici usturoi n-a mincat, nici gura nu-i miroase.

— Vezi? — face. — Ți-am spus că îngrijesc de semnătură.

— Semnătură? Ce are asta cu semnătura de la cooperativă?

— Cum ce are? Păi dacă n-o îngrijesc aicea, semnătura de la birou rămîne pe hîrtie numai o dată, dar pe cîmp semnez de mai multe ori. O dată cînd plivesc, o dată cînd fac șanțuri de scurgere... Eu țin la semnătură.

Parcă numai el ține? Și eu țin. Mă duc chiar acum să-mi plivesc nițel semnătură. Că și eu am iscălit pe contract. Poate ai iscălit și dumneavoastră.

Pe hîrtie, știu eu că ai iscălit contractul. Dar vă întreb: l-ați iscălit și pe cîmp?

Victor Pițigoi